

PARAMETRUL POZIȚIEI CENTRULUI ȘI EFECTELE SALE PRAGMATICE ÎN TRECEREA DE LA LATINĂ LA LIMBILE ROMANICE

ADAM LEDGEWAY
Universitatea din Cambridge

1. Introducere

După cum a observat Väänänen (1982: 259), structurile discontinue produse prin antepunere (așa-zisul hiperbat) reprezintă „one of the most distinctive features of Latin with regard to Romance”, o trăsătură care, în ciuda supraviețuirii sale reziduale în primele texte romanice (Cornilescu, Nicolae 2011; Ledgeway 2012; Dragomirescu 2013; Nicolae 2013: cap. 3, §2.2.31, §3.3.5; Poletto 2014), este deja caracterizată de un declin evident în latina sublitară și tardivă (Adams 1971: 10; 1976b: 140; Herman 1985: 351–353; 2000: 82; Bauer 2009: 288–292). Așadar, contrastele ca (1a-b) subliniază o schimbare importantă a ordinii cuvintelor în trecerea de la latină la limbile romanice, în sensul că latina permite liber structurile discontinue precum (1a), produse prin deplasarea adjectivului *celeris* la periferia stângă a DP-ului, încălcând aparent Left Branch Condition (LBC; Ross 1967), pe când subextracția adjectivului *rapid* din NP-ul românesc, sub (1b), se dovedește negramaticală.

- (1) a. [DP [_{Spec} *celeris*] [NP *spe celeris subsidii*] *confirmata*
rapid.GEN nădejde.ABL ajutor.GEN întărită
(lat., Caes. B.C. 3.69.2)
- b. *întărită de* [DP [_{Spec} (**rapid*)] *nădejdea* [NP *nădejdea unui ajutor rapid*] (rom.).

Argumentările tradiționale în favoarea naturii neconfiguraționale a latinei au accentuat adesea existența unei ordini a cuvintelor pragmatic determinate și existența structurilor discontinue precum (1a), ambele fenomene identificate de Hale (1983) ca fiind criterii importante pentru a institui neconfiguraționalitatea (Ledgeway 2012: §3.4). În loc de a le considera două fenomene necorelate, cu discontinuitatea interpretată ca o consecință strict structurală a lipsei organizării frazale ierarhice, vom trata discontinuitatea frazală ca un reflex al ordinii cuvintelor pragmatic determinate care, ca parte dintr-o operație de focalizare / topicalizare, deplasează secvențe individuale de structură la marginea stângă a domeniilor fazale individuale (DP, PP, vP, CP), unde primesc o interpretare pragmatic proeminentă, fenomen pe care de acum înainte îl vom numi „antepunere periferică” (engl. *edge fronting*).

Superficial, s-ar părea că diferența dintre (1a) și (1b) indică faptul că pierderea hiperbatului și, așadar, a antepunerii periferice în trecerea de la latină la limbile romanice nu este arbitrară, ci rezultă din distribuția complementară a antepunerii la periferia stângă a DP-ului și din prezența articolelor (cf. Uriagereka 1988: 113). În special, distribuția

- (3) a. *constantibus hominibus par erat* (lat., Cic. *Diu.* 2.113)
 hotărâți.ABL oameni.ABL egal.NOM era
 „[teama noastră] era egală cu cea a oamenilor mai hotărâți”
- b. *illa erat uita [...] libertate esse parem ceteris*
 acea.NOM era viață.NOM liberate.ABL fi egală.ACC ceilalți.DAT
 „Pentru el viața [...] însemna a se simți egal cu ceilalți cetățeni în libertate”
 (lat., Cic. *Phil.*1.34)

Oscilația între structuri cu centrul la finalul și la începutul grupului în istoria latinei, o dimensiune de variație a unei naturi strict formale fără niciun efect perceptibil asupra interpretării, poate fi explicată prin raportare la două axe de variație, prima în legătură cu variația diacronică – centru-complement (latina arhaică) ⇒ complement-centru (latina veche / tardivă) – și a doua în legătură cu variația diafazică, și indubitabil diastratică și diamezică – complement-centru (latina formală, literară) vs centru-complement (latina sublitară, colocvială). Putem astfel interpreta aceste fapte ca ilustrând inversarea progresivă a parametrului centrului spre o fixare a ordinii centru-complement (Adams 1976a; Oniga 2004: 102–103; Clackson, Horrocks 2007: 29, 31); din această perspectivă, latina clasică (3a–b) manifestă un comportament ambivalent din cauza caracterizării sale neuniforme privitoare la aceste două dimensiuni de variație, adică nearhaică (de aceea, ordinea centru-complement), dar formală și literară (de aceea, ordinea complement-centru).

Din punct de vedere teoretic, această variație liniară poate fi înțeleasă prin eventuala aplicare a unei mutări liniare definite *roll-up* (adică operația de „rostogolire”). După Kayne (1994), presupunem Ipoteza de Bază Universală conform căreia toate limbile prezintă aceeași ordine subiacentă centru-complement. Astfel, când complementul unui verb, de pildă, apare la stânga centrului său, trebuie să se fi deplasat spre stânga „rostogolindu-se” peste verb de la poziția sa de bază la un specificator (intern) derivat. Se exemplifică ambele opțiuni din domeniile verbal și nominal prin următoarele perechi minimale:

- (4) a. *instruit aciem* (lat., Liv. 33.15.19; complement *in situ*)
 organizează linie.de.luptă.ACC
- b. *aciem instruit aciem* (lat., Liv. 7.37.7; complement rostogolit)
 linie.de.luptă.ACC organizează
 „organizează linia de luptă”
- (5) a. *metum rerum nouarum* (lat., Cic. *Att.* 5.21.3; complement *in situ*)
 teamă.ACC lucruri.GEN noi.GEN
 „teama de revoluție”
- b. *urbanarum rerum metum urbanarum rerum*
 orașenești.GEN lucruri.GEN teamă.ACC
 „teama de situația din oraș” (lat., Cic. *Att.* 5.18.1; complement rostogolit)

Astfel, organizarea gramaticală diferită a limbilor romanice și, în special, ordinea lor rigidă centru-complement primesc acum o explicație simplă, legată de pierderea operației de *roll-up* din gramatică, precum ilustrează structurile românești corespunzătoare de sub (6a–b):

- (6) a. *el (*linia de luptă) organizează linia de luptă* (rom.);
 b. *(*de lucrurile noi) teama de lucrurile noi* (rom.).

2.2. Deconstrucția ordinii cuvintelor pragmatic libere: antepunerea periferică

Pe lângă fluctuația la nivel sintactic între o ordine conservatoare complement-centru și o ordine inovatoare centru-complement, se recunoaște că și pragmatica joacă un rol semnificativ în determinarea ordinii cuvintelor din latină. Putem da socoteală pentru această dimensiune a organizării propoziționale din latină, în mare măsură absentă din limbile romanice, dacă presupunem o mai mare accesibilitate a antepunerii constituenților topicalizați / focalizați la periferia stângă a proiecțiilor funcționale individuale. În limbile romanice se exploatează și se explicitează structura funcțională datorită lexicalizării pozițiilor de centru prin categorii funcționale ca, de exemplu, determinanții și auxiliarele (7a), precum și prin operația de deplasare a verbului / substantivului (7b) la aceleași poziții de centru (Belletti 1990; Longobardi 1994; Cinque 1999; Ledgeway 2012: cap. 4). În schimb, latinei îi lipsesc astfel de categorii funcționale și deplasarea verbului / substantivului, dar manifestă dovezi extinse și ubiquie ale prezenței structurii funcționale prin exploatarea antepunerii constituenților topicalizați și focalizați la poziții de specificator situate în marginea stângă a acelorași proiecții funcționale (7c):

- (7) a. [TP/DP [Spec $\emptyset$] [T'/D' $\mathbf{X}_{\text{Aux/Det}}$ [VP/NP V/N XP]]] (cf. *Pot încă dormi / Cei doi cai*)
 b. [TP/DP [Spec $\emptyset$] [T'/D' $\mathbf{V/N}$ [VP/NP $\mathbf{V/N}$ XP]]] (cf. *Dorm încă ~~dormi~~ / Caii repezi ~~caii~~*);
 c. [TP/DP [Spec $\mathbf{XP}_{\text{Top/Foc}}$] [T'/D' $\emptyset$ [VP/NP V/N $\mathbf{XP}$]]] (cf. *Repentinam Gabini defensionem ~~repentinam~~*).

Putem afirma, așadar, că la nivelul structurii funcționale latina favorizează o sintaxă de tip XP, iar limbile romanice o sintaxă de tip X, o observație care se reflectă în exploatarea explicită generalizată a pozițiilor de specificator și, respectiv, de centru din periferia stângă. Să considerăm drept exemplu propozițiile de sub (8), unde SpecDP este evidențiat prin adjectivul focalizat discontinuu *summo* din exemplul latin (8a), pe când în traducerea spaniolă a aceleiași propoziții (8b) centrul DP-ului este lexicalizat prin prezența articolului hotărât *el*, dar modificatorul adjectival *del más alto* rămâne in situ. Pe scurt, se observă o distribuție complementară între antepunerea pragmatică și disponibilitatea categoriilor funcționale precum determinanții și auxiliarele. Deci emitem ipoteza că ordinea cuvintelor pragmatic determinată din latină rezultă în urma disponibilității antepunerii la poziții situate în marginea stângă, o operație aparent blocată în limbile romanice, ca urmare a lexicalizării explicite a poziției de centru asociate.

- (8) a. [DP [Spec *summo*]
 cel.mai.înalt.ABL] [D' $\emptyset$ [NP *homo* [~~*summo*~~ *ingenio*]]]
 om.NOM talent.ABL
 (lat., Cic. *De or.* 1.104)
- b. [DP [Spec (*del más alto)
 cel.GEN mai înalt
talento]]] (sp.).
 talent
 „omul cel mai talentat”

Odată ce antepunerea locală la poziții din periferia stângă devine posibilă, aceleași poziții pot servi ca portiță de ieșire pentru a alimenta operații suplimentare de antepunere la poziții din periferia stângă încă și mai îndepărtate și pragmatic proeminente din interiorul suprastructurii nominale și propoziționale, precum ne exemplifică extracția adjectivului *summam* la poziția inițială de propoziție sub (9), asociată cu violarea LBC-ului.

- (9) *qui* [_{CP} [_{Spec} *summam*] [_C *inter eos* *habet* [_{DP} [_{Spec} ~~*summam*~~]
 care.NOM mai.înaltă.ACC între ei.ACC are
 [_{NP} [~~*summam*~~] *auctoritatem*]]]].
 autoritate.ACC
 „... care printre ei are cea mai mare autoritate” (lat., Caes *B.G.* 6.13.8)

3. Declinul antepunerii periferice

3.1. Analize precedente

Este natural să se interpreteze declinul antepunerii periferice în trecerea de la latină la limbile romanice ca fiind concomitent cu declinul sistemului cazual, dat fiind că ordinea cuvintelor pragmatic determinată și discontinuitatea din latină par să fie legitimate prin disponibilitatea unui sistem flexionar și cazual bogat (Bauer 2009: 286). Totuși, în opinia lui Herman (1985: 355) sistemul de caz și de acord morfologic din latină încă era esențial intact pe vremea când s-au manifestat primele semne ale declinului antepunerii periferice, o constatare care ne obligă să recunoaștem că „the loss of structural disjunction was not a consequence of the loss of the case system”.

Trebuie, așadar, să fie o altă explicație a dispariției antepunerii periferice în dezvoltarea de la latină la limbile romanice. Mai sus s-a constatat că antepunerea operează asupra unei bucăți de substructură nominală, deplasând-o din cauza topicalizării și a focalizării cel puțin până la periferia stângă a DP-ului imediat superior (8a), de unde poate eventual ieși din granițele DP-ului, pentru a ajunge la poziții de focus / topic mai proeminente din marginea stângă a PP-ului, a *vP*-ului și a CP-ului (9). Cu toate acestea, în cazul în care nu se produc antepuneri la periferia stângă a DP-ului, toate celelalte eventuale avansări spre poziții mai înalte sunt blocate, o observație care subliniază că deosebirea esențială dintre latină și limbile romanice se reduce în mod decisiv la nivelul DP-ului. Într-adevăr, limbile romanice oferă dovezi bogate ale pozițiilor de focus / topic la nivelul CP-ului și al *vP*-ului (Ledgeway 2012: 14.4.2, §5.4.3.1), fapt care demonstrează că ceea ce împiedică CP-ul și *vP*-ul să găzduiască substructurile nominale rezultă dintr-un efect de barieră al DP-ului romanice care blochează subextracțiile din NP conform Left Branch Condition, formulat de Ross (1967). Din acest motiv, pe lângă poziția de bază postnominală (10a), latina permite și extracția adjectivelor din NP spre periferia stângă a DP-ului (11a) sau de la această poziție spre o periferie stângă mai înaltă (12a), pe când limbile romanice nu permit nici una dintre aceste două opțiuni (11b, 12b). În consecință, limbilor romanice nu le rămâne decât un mod legitim ca modificatorii acestui tip să poată primi o interpretare pragmatic marcată și să ajungă la periferia stângă inferioară a *vP*-ului sau la periferia stângă superioară a CP-ului, adică întregul DP care conține acești modificatori trebuie să se antepună (13a-b).

- (10) a. *inter* [_{DP} [_{D'} *aves* [_{NP} *aves* [*albas*]]] *uetuit* *consistere coruum*
 printre păsări.ACC albe.ACC interzise rămâne corb.ACC
 (lat., Ov. *Met.* 2.631–2)
- b. *entre* [_{DP} [_{D'} *las* [_{NP} *aves* [*blancas*]]] *vedó* *al cuervo asentarse*
 printre le- păsări albe interzise -lui corb(u) așeza=se
 „interzise corbului să se așeze printre păsările albe” (sp.)
- (11) a. [_{DP} [_{Spec} *cumque* [*albis*] [_{D'} $\emptyset$ [_{NP} *ossa* [*cum albis*] *medullis*]]]]] [...] [*condebat* *in aluum* (lat., Ov. *Met.* 14.208–9);
 îngropă în pântece.ACC

- b. *sepultaba* [DP (*[Spec **blancas**]) [D' *los* [NP *huesos* [con *médulas* îngropă albe -le oase cu măduve [**blancas**]]]]] (sp.)
albe
„își umplu burta cu oase pline de măduve albe”
- (12) a. [PP [Spec **albis**] in [DP [Spec **albis**] [D' $\emptyset$ [NP *turribus* [**albis**]]]]]
albe.ABL în turnuri.ABL
(lat., Ov. *Met.* 4.48)
- b. [PP (*[Spec **blancas**]) en [DP ([Spec **blancas**]) [D' *las* [NP *torres* [**blancas**]]]]]
albe în -le turnuri albe
„printre hulubăriile albe” (sp.)
- (13) a. *[**blanca**] *escogieron* [DP [Spec **blanca**] [D' *la* [NP *limusina* [**blanca**]]]]] (sp.)
albă aleseră -a limuzină
- b. [DP *la limusina* **BLANCA**] *escogieron* [DP *la limusina* [**blanca**]] (sp.)
-a limuzină albă aleseră
„LIMUZINA ALBĂ aleseră”

Așa cum am observat sub §1, contrastele latine-romance ca (11)-(12) demonstrează o distribuție complementară între antepunerea la periferia stângă a DP-ului și prezența articolului. Din perspectivă diacronică, observăm o dezvoltare complementară în pierderea progresivă a antepunerii periferice și în apariția articolului (Ledgeway 2012: §4.2.2), o observație care pare să situeze cauza acestei schimbări la nivelul proprietăților poziției D. Mai există multe abordări pentru a implementa teoretic această generalizare empirică, dintre care vom examina aici pe scurt câteva (pentru o vedere de ansamblu, vezi Bošković 2003; 2005a,b; 2008).

De pildă, contrastul latino-romanice s-ar putea asimila tradiționalei variații parametrice în domeniul efectelor interlingvistice ale subiacenței (Rizzi 1982), unde se observă, drept ilustrație, că, pe lângă NP, și IP constituie un *bounding node* (adică, un „nod de legătură”) în engleză, dar nu în italiană, unde CP reprezintă un *bounding node*. Această diferență explică de ce deplasarea pronumelui relativ, care se poate muta peste cel mult un *bounding node*, este ilicită în exemplul englezesc (14a), unde pronumele relativ trece peste două *bounding nodes*, dar gramaticală în exemplul italianesc (14b), unde nu avansează peste decât un *bounding node*.

- (14) a. **John's new idea* [CP [*of which*] [IP *I can imagine* [CP [*what*] [IP *you think of which*]]]]], *will soon become known to everybody* (eng.)
- b. *la nuova idea di Gianni* [CP [Spec *di cui*] [IP *immagino* [CP [Spec *che cosa*] [IP *pensi di cui*]]]]] *diverrà presto di pubblico dominio* (it.)
„Noua idee a lui Ion despre care îmi imaginez ce părere ai va deveni repede cunoscută de toți”

În același fel am putea presupune că, pe când în limbile romanice și DP, și NP reprezintă *bounding nodes*, în latină numai NP se poate califica ca un *bounding node* și nu se inhibă, așadar, extracția din DP în cazuri precum (11a, 12a). Chiar dacă empiric adecvată, o asemenea analiză nu reprezintă nimic altceva decât o stipulație care pur și simplu reformulează doar observația empirică originală.

Altă arbordare, sprijinită viguros de către Bošković (2003; 2005a,b; 2008; 2009) și Bošković și Gajewski (2011), constă în presupunerea că, spre deosebire de limbile romanice, expresiile nominale din latină nu proiectează stratul funcțional DP, astfel încât toate expresiile nominale trebuie considerate NP (pentru o evaluare critică a acestei propuneri, vezi Ledgeway 2012: §3.2). O astfel de analiză ar explica, pe de o parte, de ce limbile romanice au articol, dar latina nu și, pe de altă parte, de ce latina poate viola LBC-ul, întrucât nu cunoaște bariera (adică „phasehood”) stabilită de stratul DP prezent în limbile dotate cu articol. Din această perspectivă, imposibilitatea subextracțiilor nominale în vigoare în limbile romanice poate fi înțeleasă pe baza noțiunii de „localitate”, care atribuie natura ilicită a antepunerii la periferia stângă a DP-ului faptului că aceasta creează o deplasare considerată „prea” locală / scurtă și, prin urmare, neeconomică. Multe sunt propunerile din literatura științifică care recurg la un asemenea concept de antilocalitate (cf. Bošković 1994; 1997; 2005a; Ishii 1999; Saito, Murasugi 1999; Grohmann 2000; 2003; Abels 2003): aceste analize au în comun ideea că deplasarea trebuie să rezulte într-o urcare în afara domeniului minim imediat (adică în afara fazei), în felul acesta trecând cel puțin printr-o barieră (fazală) a tipului XP. Așadar, într-o limbă de tip NP, precum latina (15a), subextracția unui adjectiv este permisă din moment ce NP nu constituie un domeniu minim sau o fază, astfel încât deplasarea observată nu este dependentă nici de antilocalitate, nici de Condiția de Impenetrabilitate a Fazei (eng. PIC). În același fel, într-o limbă de tip DP ca româna (15b) subextracția este negramaticală tocmai fiindcă violează antilocalitatea, așa cum este și urcarea prin ocolirea periferiei stângi, care ar viola PIC-ul ce impune ca deplasarea în afara fazei dominante să treacă prin marginea stângă a DP-ului.

- (15) a. *clarissimae* [NP *testis uictoriae clarissimae*
glorioasă.SUPRL.GEN martor.NOM victorie.GEN
(lat., Cic. *Off.* 1.75)
- b. (*glorioase) [DP [Spec (*glorioase)] [D' un [NP *martor al victoriei glorioase*]]]
(ro.)

Altă posibilitate, tot din perspectiva tipologiei NP / DP, constă în asimilarea antepunerii nominale spre periferia stângă a structurilor propoziționale cu extracția-*wh* (Corver 1992): în același fel în care realizarea complementizatorului *that* sub (16a) împiedică aparent sintagma extrasă *who* să lege pozițiile sale intermediară și de bază, un așa-zis efect al tipului ‘*that-trace*’, negramaticalitatea exemplului (16b) trebuie interpretată pe baza efectului de intervenție al articolului hotărât *the* care, la fel ca *that* sub (16a), împiedică urma sintagmei adjectivale *red* să fie legată de pozițiile sale intermediare și superficiale. Totuși, această analiză prevede eronat că extracția prin periferia stângă a tuturor sintagmelor, și nu numai prin cea a DP-urilor, se dovedește negramaticală ori de câte ori și centrul sintagmei este simultan lexicalizat. Cu toate acestea, Ledgeway (2012: §5.4.3.2) demonstrează că extracția prin specificatorul CP-lui este de fapt posibilă și când poziția de centru este lexicalizată de un complementizator explicit.

- (16) a. [*Who* *do you think* [CP [Spec ~~*who*~~] [C' (*that) [TP [~~*who*~~] *spoke?*]]] (eng.);
cine crezi că vorbi
- b. **[Red] he bought* [DP [Spec ~~*red*~~] [D' *the* [NP [~~*red*~~] *book*]]] (eng.).
roșie cumpără -a carte

În linii mari, mai sunt probleme serioase cu ideea că contrastul latino-romanice în chestiune se poate reduce la distincția NP / DP. În primul rând, dacă latina nu dispune de stratul DP, atunci ne e greu să explicăm pozițiile de topic / focus periferice sistematic vizate de modificatori în domeniul local observate mai sus (pentru o discuție detaliată, vezi Ledgeway 2012: §5.4.3). În al doilea rând, studii recente ale lui Giusti și Oniga (2006; 2007), ale lui Giusti și Iovino (2011) și ale lui Iovino (2011; 2012a,b) au arătat că expresiile nominale din latină proiectează un DP al cărui specificator găzduiește demonstrative și o proiecție periferică suplimentară care mai poate găzdui un constituent pragmatic marcat. În fine, interdicția totală asupra deplasării locale pe care o presupune teoria de antilocalitate pentru a explica gramaticalitatea relativă a subextracției din latină și din limbile romanice se dovedește prea puternică, din moment ce exclude și operația de *roll-up* independent motivată (adică, mutarea complementului în poziție de specificator) pentru a explica variația superficială privind parametrul poziției centrului (vezi Biberauer, Holmberg, Roberts, sub tipar).

Așadar, deși ni se pare necesar să conchidem că generalizarea empirică de bază referitoare la efectul inhibitor al LBC-ului, absent din latină, este legată de prezența / absența articolului în ambele limbi, în cele din urmă o asemenea distincție nu se poate exprima în termenii distincției NP / DP. Nici nu e posibil, în lumina predicțiilor PIC-ului și ale antilocalității, să susținem, cu paritate de condiții, că centrul D din latină (care nu legitimează articolul) este oarecum defectiv, neutralizând astfel natura de barieră (sau „phasehood”) a DP-ului și legitimând antepunerea periferică, pe când în limbile romanice același centru D (care legitimează articolul) este complet activ și prin urmare constituie o barieră. În secțiunea următoare este prezentată o abordare care explică distincția în chestiune și declinul antepunerii periferice pe baza schimbării parametrului poziției centrului și pe baza implicațiilor acestora asupra antilocalității care, pe rând, sunt corelate cu lexicalizarea implicită / explicită a pozițiilor funcționale de centru, precum determinanții.

3.2. Propunere

Spre deosebire de Bošković, argumentăm că expresiile nominale și din latină și din limbile romanice proiectează stratul DP și că localitatea mutării este *a priori* limitată de PIC și de antilocalitate. În cadrul acestor postulate, se pun două întrebări fundamentale:

- (17) i. De ce antepunerea periferică a adjectivelor și a altor adjunși la SpecDP este licită în latină, dar nu în limbile romanice?
- ii. De ce s-a pierdut antepunerea periferică în trecerea de la latină la limbile romanice?

Dat fiind că disponibilitatea antepunerii periferice nu se poate reduce la absența / prezența stratului DP și a disponibilității simultane a articolelor, aceasta trebuie să fi rezultat din vreo altă diferență între latină și limbile romanice. Această diferență, susținem, trebuie identificată cu parametrul centrului, a cărui fixare am constatat sub §2.1 că diferă în limbile analizate: în limbile romanice parametrul este indubitabil aliniat cu ordinea centru-complement, pe când în latină parametrul fluctuează între ambele ordini, ca urmare a faptului că ocupă o poziție intermediară în cursul dezvoltării de la ordinea complement-centru spre ordinea centru-complement. Pe rând, această diferență a parametrului centrului este în definitiv răspunzătoare pentru variația observată a antepunerii periferice, în măsura în care fixarea parametrului determină direct eventuala aplicare a antilocalității în limitarea deplasării.

În special, presupunem că antilocalitatea nu reprezintă o restricție totală asupra tuturor cazurilor de deplasare locală, ci trebuie să fie parametrizată conform variației interlingvistice. O astfel de concluzie ni se impune deja pe baza analizei de sub §2.1 a ordinii cuvintelor gramatical liberă din latină, unde ordinea complement-centru a fost interpretată ca rezultat al unei operații de *roll-up* care deplasează complementul la poziția specificatorului în stânga centrului său (vezi 4b, 5b). Antilocalitatea, pe de altă parte, prevede ca *roll-up*-ul să fie exclus ca deplasare *a priori* prea locală / scurtă. Suspendarea antilocalității pare astfel să reprezinte un *sine qua non* pentru limbi precum latina ce manifestă ordinea complement-centru derivată prin mutarea de tip *roll-up*, conform propunerilor lui Kayne (1994: 47–48, 52–53) și studiilor despre Final-Over-Final-Constraint (Biberauer, Holmberg, Roberts 2008; 2009; sub tipar; Biberauer, Newton, Sheehan 2009; Biberauer, Sheehan 2012). În schimb, în limbile romanice parametrul centrului se aliniaza sistematic cu ordinea centru-complement, astfel încât *roll-up*-ul, și prin urmare deplasarea locală, nu se produce niciodată în gramaticile acestor varietăți. Derivăm astfel din diferitele fixări ale parametrului poziției centrului o parametrizare concomitentă a rolului antilocalității în limitarea deplasării în ambele limbi, care trebuie înțeleasă, în cele din urmă, pe baza principiilor de economie și de *markedness*. Pornind de la premisa necontroversată că ordinea complement-centru reprezintă opțiunea nemarcată și cel mai puțin costisitoare, precum este indicat în mod explicit în analizele structurale (4a, 5a) unde ordinea centru-complement constituie ordinea subiacentă de bază, susținem că antilocalitatea se aplică în limbile caracterizate de ordinea centru-complement, ca opțiune *default*. În același măsură, dată fiind natura mai complexă a ordinii complement-centru de sub (4b, 5b), interpretăm suspendarea antilocalității ca opțiunea cel mai marcată care se impune numai în acele limbi unde gramatica recurge (sistematic sau opțional) la opțiunea marcată a deplasării de tip *roll-up*. Pe scurt, prevedem că eventuala aplicare a antilocalității decurge din distincția parametrică dintre ordinele centru-complement și complement-centru: odată ce efectele potențiale ale antilocalității sunt anulate de probe pozitive ale ordinii complement-centru necesare pentru motivarea *roll-up*-ului, antilocalitatea nu se aplică în niciun caz legitimând astfel alte mutări scurte / locale, precum antepunerea periferică, contrar predicțiilor LBC-ului.

Revenind la întrebarea (17(i)), acum dispunem de o explicație principială a contrastelor latino-romanice din (18a-b): antilocalitatea se impune numai în limbile cu ordinea centru-complement, precum româna, unde exclude extracția adjectivelor ca *periculoasă* din (18b) la SpecDP, dar nu se aplică în limbile cu ordinea (parțială) complement-centru, precum latina, unde restricțiile potențiale asupra deplasării locale sunt anulate datorită necesității independente a deplasării de tip *roll-up* (cf. poziția complementului prenominal *rei publicae* din (18a)) pentru a satisface fixarea ordinii centru-complement).

- (18) a. [DP [Spec *infestam*] [NP [Spec *rei publicae*] [N' ~~*infestam pestem*~~ *rei-publicae*]]]
periculoasă.ACC lucru.DAT public.DAT plagă.ACC
(lat., Cic. *Cat.* 1.11)
- b. [DP [Spec (*periculoasă)] [D' *o* [NP *plagă periculoasă* ~~*plagă*~~ *pentru stat*]]]
(ro.)

Acum suntem în măsură să oferim o soluție extrem de naturală pentru întrebarea (17(ii)). Mai succint spus, pierderea antepunerii periferice în trecerea de la latină la limbile romanice se dovedește a fi doar un efect secundar al inversării progresive a parametrului poziției centrului, a cărui fixare spre ordinea centru-complement semnalează pierderea *roll-up*-ului și,

în același timp, pierderea concomitentă a tuturor deplasărilor locale conform predicțiilor antilocalității.

Va fi acum evident că disponibilitatea *roll-up*-ului și cea a antepunerii periferice sunt legate în mod intim, întrucât prezența *roll-up*-ului presupune, cu paritate de condiții, și disponibilitatea antepunerii periferice. Aceasta constituie o predicție tare ce trebuie explorată în profunzime în viitor pentru a se evalua validitatea sa. Totuși, probe preliminare în favoarea acestei analize decurg din studiile lui Bošković (vezi, de pildă, studiul lui din 2005b) privind variația interlingvistică legată de gramaticalitatea subextracțiilor și de aici a antepunerii periferice. În special, se stabilește o corelație puternică între limbile care permit subextracția și *scrambling*-ul, operație de deplasare opțională care, după Bošković (2004), este lipsită de vreun sens pragmatico-semantic (așadar, nu trebuie confundată cu topicalizarea / focalizarea), ce se aplică „for no reason at all”. Este vorba de același tip de deplasare „gramatical liberă” (adică, *L(inearization)-movement*) care, după cum am constatat sub §2.1, caracterizează latina prin operația de *roll-up*. Pe scurt, latina aparține acelor limbi precum sârbo-croata, rusa, japoneza și hindi care ar manifesta o ordine a cuvintelor gramatical liberă (aici interpretată ca aplicarea opțională a *roll-up*-ului), pe care și Bošković o consideră, deși din motive diferite, o condiție prealabilă pentru a legitima subextracția.

3.2.1. Reanaliză: *roll-up* ⇒ antepunere periferică

Intercorelația dintre *roll-up* (*scrambling*) și antepunerea periferică (subextracția) primește o confirmare ulterioară grație observației că cele două operații sunt, în anumite cazuri, imposibil de distins una de alta, așa încât cazurile inițiale de *roll-up* se pot reanaliza ca antepunere periferică. În special, dată fiind natura textuală a dovezilor latine, nu putem ști mereu cu siguranță dacă o anumită secvență reprezintă un exemplu de ridicare gramatical determinată lipsită de valoare pragmatică, adică *roll-up* (19a), sau un exemplu de ridicare pragmatic determinată în scopul focalizării / topicalizării, adică antepunere periferică (19b), din moment ce poziția superficială a modificatorului, fie în specificatorul periferiei stângi a NP-ului (*roll-up*), fie în specificatorul periferiei stângi a DP-ului (antepunere periferică), se află totdeauna în partea stângă a centrului nominal.

- (19) a. [DP [NP [Spec *familiaris* *funeris*] *excusatio familiaris funeris*]];
b. [DP [Spec *familiaris* *funeris*] [NP *excusatio familiaris funeris*]].
          domestic.GEN   înmormântare.GEN   scuză.NOM
          „pretextul unui dezastru domestic”   (lat., Cic. *Rab. Perd.* 8)

În plus, așa cum a arătat Ledgeway (2012: §5.3.1.4), într-o perioadă arhaică, care nu ne este decât parțial accesibilă, modificatorii adjectivali și nominali trebuie să se fi aflat în poziția prenominală sub interpretările pragmatice nemarcate, dar se mutaseră în măsură predominantă în poziția postnominală în momentul apariției celor mai multe texte antice, cu supraviețuirea poziției prenominale pentru interpretările focalizate / topicalizate marcate (cf. și Langslow 2012). Aceste fapte primesc o explicație imediată pe baza concluziilor noastre despre interacțiunea *roll-up*-ului și a antepunerii periferice. Față de pierderea progresivă a *roll-up*-ului din istoria latinei și în trecerea la limbile romanice, este imediat evident cum operația de *roll-up* precedentă, ca principiu de linearizare strict gramatical lipsit de vreo valoare pragmatică ce plasa la origine complementele și modificatorii la stânga centrului lor asociat (19a), a fost progresiv reanalizată, deși cu un oarecare grad de ambiguitate, ca ordine pragmatică marcată, care nu mai este derivată prin *roll-up*, ci tot mai mult prin antepunerea la

periferia stângă a sintagmei imediat dominante (19b). De fapt, această analiză este susținută independent de cercetarea lui Devine, Stephens (2006: cap. 4, 5) despre poziția argumentelor și a modificatorilor din interiorul grupului nominal din proza clasică. Cei doi autori stabilesc că poziția derivată dinaintea centrului are tendința să fie corelată cu interpretările pragmatice marcate (topic / focus), cu foarte puține exemple de antepunere pragmatic nemarcată. Ledgeway (2012: §5.4.2) observă o distribuție asemănătoare privitoare la antepunerea parțială tot mai marcată a acuzativului cu infinitivul din texte neliterare care, după Adams (2005: 197–198, 204–205), este asociată sistematic cu o interpretare marcată (adică, de tip topic / focus) a materialului antepus. Ambele observații indică o reanalizare în curs a ordinilor arhaice parametric ambigue (Clark, Roberts 1993) produse prin *roll-up* ca fiind cazuri de antepunere periferică pragmatic determinată, adică o dezvoltare de la deplasarea în scopul linearizării (declanșată de o trăsătură formală / un diacritic ^) la deplasarea de tip A' (declanșată de o trăsătură pragmatică de tip *edge* („periferică”).

4. Concluzii

De multe ori s-a observat în literatura științifică (cf. Uriagereka 1988: 113; Bošković 2003; 2004; 2005a,b; 2008; 2009) că limbile care încalcă LBC-ul n-au nici articole, conform unei observații empirice care este valabilă și pentru contrastul latino-romanesc discutat aici. Deși am arătat cum acest contrast rezultă din parametrul centrului, responsabil pentru parametrizarea restricțiilor de antilocalitate asupra deplasării, mai rămâne de explicat ce importanță are disponibilitatea articolelor asupra legitimării antepunerii periferice (dacă are vreuna), și cum această generalizare empirică se poate corela cu analiza subextractionilor preconizată aici.

Conform unei observații tradiționale (Schwegler 1990), principala diferență tipologică între latină și limbile romanice constă într-o distincție între morfologie și sintaxă: pe când latina recurge prevalent la structurile sintetice, limbile romanice dotate cu o morfologie mai săracă exploatează cel mai mult structurile analitice (Ledgeway 2012: cap. 2, 4). Aceasta se poate observa simplu prin declinul progresiv al sistemului cazual, al formelor verbale sintetice și al subordonării implicite, precum acuzativul cu infinitivul, în favoarea structurilor analitice axate pe categorii funcționale precum determinanții și prepozițiile (*Romam eo* ⇒ *merg la Roma*), auxiliarele (*pluet* ⇒ *va ploua*) și complementizatorii (*eum mentiri credo* ⇒ *cred că minte*). După Ledgeway (2012: cap. 2) interpretăm analicitatea ca o dezvoltare epifenomenală, adică analicitatea reprezintă manifestarea unei schimbări mai adânci, dar nu cauza acesteia. Până la urmă, tiparele analitice romanice nu reprezintă mai mult decât un reflex parțial al unei schimbări structurale mai profunde, interpretate aici ca fiind rezultatul unei rigidificări a parametrului poziției centrului (§2.1) și rezultatul consecințelor acestui parametru pentru antilocalitate, care a dus la pierderea antepunerii la periferia stângă a DP-ului. Aceste schimbări formale ale parametrului centrului și ale rolului diferit al structurii funcționale în ambele limbi dau impresia unor diferențe de configuraționalitate și de structură funcțională în dezvoltarea de la latină la limbile romanice. În această privință, am constatat că, spre deosebire de latină, care explicitează de obicei pozițiile de specificator periferice prin *roll-up* și antepunerea periferică (cf. 7c), limbile romanice explicitează de obicei pozițiile de centru corespunzătoare prin lexicalizarea categoriilor funcționale (cf. 7a), precum determinanții, auxiliarele și complementizatorii, sau prin operațiile de deplasare a verbului / substantivului (cf. 7b) total absente din latină, conducând astfel la diferențe tipologice importante de sintaxă între latină și limbile romanice, ce privilegiază o sintaxă de tip XP, respectiv o sintaxă de tip X.

Conchidem, aşadar, că apariţia articolelor nu este deloc cauza declinului antepunerii periferice, ci mai degrabă este legată doar indirect cu declinul acesta, în măsura în care ambele dezvoltări reprezintă reflexe independente ale schimbării de la o ordine complement-centru spre o ordine centru-complement. Această schimbare marchează o abatere de la o sintaxă latină caracterizată de marcarea termenilor subordonaţi, în care se deplasează diferiţi constituenţi subordonaţi la poziţii de specificator periferice lexicale şi funcţionale, în ciuda unei încălcări aparente a antilocalităţii, spre o sintaxă romanică caracterizată de marcarea centrelor, în care poziţiile de centre funcţionale sunt explicitate tot mai mult prin lexicalizarea directă sau prin operaţia de deplasare. Apare astfel o corelaţie între ordinea complement-centru şi caracterul sintetic, pe de o parte, şi între ordinea centru-complement şi analiticitate, pe de alta (Bauer 1995: 166; Dryer 2009; Ledgeway 2011: 440–442), întrucât „left-branching morphological structures tend to become synthetic forms, whereas right-branching elements remain separate” (Bauer 1995: 125–126). Însemnată în acest sens este observaţia lui Ledgeway (2012: §5.4.2) că latina manifestă un grad de competenţă în diferite domenii ale gramaticii între ordinea moştenită centru-complement şi ordinea inovatoare centru-complement, unde centrul funcţional din ambele cazuri este sistematic nerealizat şi realizat la nivelul fonologic. De pildă, să considerăm următoarele exemple ce contrastează acuzativul cu infinitivul (20a), o construcţie cu centrul la finalul grupului, introdusă printr-un complementizator nerealizat (cf. Cecchetto şi Oniga 2002), cu o structură finită introdusă printr-un complementizator explicit QUOD la începutul grupului (20b), şi expresiile nominale cazuale (21a), aici analizate ca sintagme postpoziţionale al căror centru este constituit dintr-o postpoziţie fonologic nerealizată (cf. Emonds 1985: 224), cu structurile prepoziţionale introduse printr-o prepoziţie explicită (21b):

- (20) a. [[*tacitum* *te* *dicere* _{V-TP}]] $\emptyset$ _{CP}] *credo* (lat., Mart. 6.5.3);
 tacit.ACC te zice cred
 „cred că zici pe ascuns”
- b. *scis* *enim* [_{CP} *quod* [_{V-TP} *epulum* *dedi*]] (lat., Petr. Sat. 71.9).
 ştii căci că banchet.ACC dădui
 „căci ştii că dădui un banchet”
- (21) a. *Pompeius* [...] *proficiscitur* [[*Canusium*]] $\emptyset$ _{PP}]
 Pompei.NOM pleacă Canosa.ACC
 „Pompei [...] pleacă la Canosa” (lat., Caes. B.C. 1.24.1)
- b. *miles* [_{PP} *ad* [*Capuam*]] *profectus* *sum* (lat., Cic. Sen. 10).
 soldat.NOM la Capua.ACC plecat sunt
 „am plecat ca soldat la Capua”

Constatăm, aşadar, o dezvoltare paralelă în domeniile grupurilor frazale şi nominale, unde o structură arhaică cu ordinea complement-centru introdusă printr-un complementizator şi o adpoziţie nerealizate este tot mai mult concurată, şi în cele din urmă total substituită, de o structură inovatoare cu ordinea centru-complement, introdusă printr-un complementizator şi, respectiv, o prepoziţie explicite (vezi şi Dryer 2009: 198–199, 204). Acelaşi fenomen se observă în legătură cu dezvoltarea DP-ului, care trece de la o structură cu centrul nerealizat la finalul grupului (latina lipsită de articole) spre o structură cu centrul realizat la începutul grupului (limbile romance dotate cu articole).

BIBLIOGRAFIE

- Abels, Klaus, 2003, *Successive Cyclicity, Anti-locality, and Adposition Stranding*. Universitatea din Connecticut, Storrs, teză inedită.
- Adams, James, 1971, „A type of hyperbaton in Latin prose”, *Proceedings of the Cambridge Philological Society*, 197, p. 1–16.
- Adams, James, 1976a, „A typological approach to Latin word order”, *Indogermanische Forschungen*, 81, p. 70–99.
- Adams, James, 1976b, *The text and language of a vulgar Latin chronicle (Anonymus Valesianus II)*, Bulletin Supplement No 36, Universitatea din Londra, Institute of Classical Studies.
- Adams, James, 2005, „The accusative + infinitive and dependent *Quod-/Quia*-clauses: The evidence of non-literary Latin and Petronius”, în Sander Kiss, Luca Mondin, Giampaolo Salvi (eds), *Latin et langues romanes: Études de linguistique offertes à József Herman à l'occasion de son 80ème anniversaire*, Tübingen, Niemeyer, p. 195–206.
- Bauer, Brigitte, 1995, *The emergence and development of SVO patterning in Latin and French*, Oxford, Oxford University Press.
- Bauer, Brigitte, 2009, „Word order”, în Philip Baldi, Pierluigi Cuzzolin (eds), *New perspectives on historical Latin syntax. Volume 1. Syntax of the Sentence*, Berlin / New York, Mouton de Gruyter, p. 241–316.
- Belletti, Adriana, 1990, *Generalized verb movement*, Turin, Rosenberg & Sellier.
- Biberauer, Theresa, Anders Holmberg, Ian Roberts, 2008, „Structure and linearization in disharmonic word orders”, în Charles Chang, Hannah Haynie (eds), *Proceedings of the 26th West Coast Conference on Formal Linguistics*, Somerville, MA, Cascadilla Proceedings Project, p. 96–104.
- Biberauer, Theresa, Anders Holmberg, Ian Roberts (2009). „Linearization and the architecture of grammar: A view from the Final-Over-Final Constraint”, în Vincenzo Moscati, Emilio Servidio (ed.), *StiL - Studies in Linguistics (Proceedings of XXXV Incontro di Grammatica Generativa)*, 3, p. 78–91.
- Biberauer, Theresa, Anders Holmberg, Ian Roberts, sub tipar, „A syntactic universal and its consequences”, *Linguistic Inquiry*.
- Biberauer, Theresa, Newton, Glenda, Michell Sheehan, 2009, „Limiting synchronic and diachronic variation and change: The Final-over-Final Constraint”, *Language and Linguistics*, 10, p. 701–43.
- Biberauer, Theresa, Ian Roberts, 2005, „Changing EPP parameters in the history of English: Accounting for variation and change”, în William van der Wurff (ed.), *Journal of English Language and Linguistics (Special Issue on Word Order Change)*, 9, p. 5–46.
- Biberauer, Theresa, Ian Roberts, (2008), „Cascading parameter changes: Internally-driven change in Middle and Early Modern English”, în Þorhallur Eypórssón (ed.), *Grammatical change and linguistic theory*, Amsterdam / Philadelphia, Benjamins, p. 79–133.
- Biberauer, Theresa, Michelle Sheehan, 2012, „Disharmony, antisymmetry, and the Final-over-Final Constraint”, în Valmala Elguea Myriam Extebarria (ed.). *Ways of structure building*, Cambridge, Cambridge University Press, p. 206–244.
- Bošković, Željko, 1994. „D-structure, θ -criterion, and movement into θ -positions”, *Linguistic Analysis*, 24, p. 247–286.
- Bošković, Željko, 1997, *The syntax of nonfinite complementation: An economy approach*, Cambridge Mass., MIT Press.
- Bošković, Željko, 2003, „On left branch extraction”, în Peter Kosta, Joanna Błaszczak, Jens Frasek, Ljudmila Geist, Marzena Żygis (eds), *Investigations into formal Slavic linguistics*, Berlin, Peter Lang, p. 543–577.

- Bošković, Željko, 2004, 'Topicalization, focalization, lexical insertion, and scrambling', *Linguistic Inquiry*, 35, p. 613–638.
- Bošković, Željko, 2005a, 'On the locality of left branch extraction and the structure of NP', *Studia Linguistica*, 59, p. 1–45.
- Bošković, Željko, 2005b, 'Left branch extraction, structure of NP, and scrambling', in Joachim Sabel, Mamoru Saito (eds), *The free word order phenomenon: Its syntactic sources and diversity*, Berlin / New York, Mouton de Gruyter, p. 13–73.
- Bošković, Željko, 2008, 'What will you have, DP or NP?', in Emily Elfner, Martin Walkow (eds), *Proceedings of the thirty-ninth Annual North East Linguistic Society*, Universitatea din Massachusetts, Amherst, GLSA, p. 101–114.
- Bošković, Željko, 2009, 'More on the no-DP analysis of article-less languages', *Studia Linguistica*, 63, p. 187–203.
- Bošković, Željko, Jon Gajewski, 2011, 'Semantic correlates of the NP / DP parameter', in Suzi Lima, Kevin Mullin, Brian Smith (ed.), *Proceedings of the thirty-ninth Annual North East Linguistic Society*, Universitatea din Massachusetts, Amherst, GLSA, p. 121–134.
- Cecchetto, Carlo, Renato Oniga, 2002, 'Consequences of the analysis of Latin infinitival clauses for the Theory of Case and Control', *Lingue e linguaggio*, 1, p. 151–189.
- Cinque, Guglielmo, 1999, *Adverbs and functional heads. A cross-linguistic perspective*, Oxford, Oxford University Press.
- Clackson, James, Geoffrey Horrocks, 2007, *The Blackwell history of the Latin language*, Oxford, Blackwell.
- Clark, Robin, Ian Roberts, 1993, 'A computational approach to language learnability and language change', *Linguistic Inquiry*, 24, p. 299–345.
- Cornilescu, Alexandra, Alexandru Nicolae, 2011, 'On the syntax of Romanian definite phrases. Changes in the patterns of definiteness checking', in: Petra Sleeman, Harry Perridon (eds), *The noun phrase in Romance and Germanic. Structure, variation, and change*, Amsterdam / Philadelphia, John Benjamins, p. 193–221.
- Corver, Norbert, 1992, 'Left branch extraction', *North East Linguistic Society*, 22, p. 67–84.
- Devine, Andrew, Laurence Stephens (2006), *Latin word order. Structured meaning and information*, Oxford, Oxford University Press.
- Dryer, Matthew, 2009, 'The branching direction theory of word order correlations revisited', in Sergio Scalise, Elisabetta Magni, Antonietta Bisetto (ed.), *Universals of language today*, Berlin, Springer, p. 185–207.
- Emonds, , 1985, *A unified theory of syntactic categories*, Dordrecht, Foris.
- Giusti, Giuliana, Renato Oniga, 2006, 'La struttura del sintagma nominale latino', in Renato Oniga, Luigi Zennaro (ed.), *Atti della Giornata di linguistica latina, Venezia, 7 maggio 2004*, Venezia, Cafoscarina, p. 71–99.
- Giusti, Giuliana, Renato Oniga, 2007, 'Core and [eriphery in the Latin noun phrase', in Gérald Purnelle, Joseph Denooz (ed.), *Ordre et cohérence en latin. Communications présentées au 13e colloque international de linguistique latine (Bruxelles-Liège, 4–9 avril 2005)*, Geneva, Droz, p. 81–95.
- Giusti, Giuliana, Rossella Iovino, 2011, 'Evidence for a split DP in Latin', *University of Venice Working Papers in Linguistics*, 21, p. 111–129.
- Grohmann, Kleanthes, 2000, *Prolific peripheries: A radical view from the left*, Universitatea din Maryland, College Park, teză inedită.
- Grohmann, Kleanthes, 2003, *Prolific domains: On the anti-locality of movement dependencies*, Amsterdam / Philadelphia, Benjamins.
- Hale, Ken, 1983, 'Warlpiri and the grammar of non-configurational languages', *Natural Language and Linguistic Theory*, 1, p. 5–47.

- Herman, József, 1985, „La disparition de la déclinaison latine et l'évolution du syntagme nominal », în Christian Touratier (ed.), *Syntaxe et latin. Actes du IIème congrès international de linguistique latine. Aix-en-Provence, 28–31 mars 1983*, Marseille, Universitatea din Provence, 345–360.
- Herman, József, 2000, *Vulgar Latin*, Pennsylvania: The Pennsylvania State University Press.
- Iovino, Rossella, 2011, „Word order in Latin nominal expressions. The syntax of demonstratives”, în Renato Oniga, Rossella Iovino, Giuliana Giusti (eds), *Formal linguistics and the teaching of Latin. Theoretical and applied perspectives in comparative grammars*, Newcastle Upon Tyne, Cambridge Scholars Publishing, p. 51–64.
- Iovino, Rossella, 2012a, *La sintassi delle espressioni nominali latine*, Universitatea din Veneția, teză inedită.
- Iovino, Rossella, 2012b, *La sintassi dei modificatori nominali in latino*, München, Lincom.
- Ishii, Toru, 1999, „Cyclic spell-out and the that-t effects”, în Sonya Bird, Andrew Carnie, Jason Haugen, Peter Norquest (eds), *Proceedings of the West Coast Conference on Formal Linguistics 18*, Somerville, Cascadilla, p. 220–231.
- Kayne, Richard, 1994, *The antisymmetry of syntax*, Cambridge, Mass., MIT Press.
- Langslow, David, 2012, „Praetor Urbanus – Urbanus Praetor: Some aspects of attributive adjective placement in Latin”, în Philomen Probert, Andreas Willi (eds), *Laws and rules in Indo-European*, Oxford, Oxford University Press, p. 279–312.
- Ledgeway, Adam, 2011, „Morphosyntactic typology and change”, în Martin Maiden, John Charles Smith, Adam Ledgeway (eds), *The Cambridge history of the Romance languages. Volume 1: Structures*, Cambridge, Cambridge University Press, p. 382–471, 724–734.
- Ledgeway, Adam, 2012, *From Latin to Romance. Morphosyntactic typology and change*, Oxford, Oxford University Press.
- Longobardi, Giuseppe, 1994, „Reference and proper names: A theory of N-movement in syntax and logical form”, *Linguistic Inquiry*, 25, p. 609–665.
- Nicolae, Alexandru, 2013, *Types of ellipsis in Romanian*, teză de doctorat, Universitatea din București și Universitatea din Cambridge.
- Oniga, Renato, 2004, *Il latino. Breve introduzione linguistica*, Milano, Franco Angeli.
- Poletto, Cecilia, 2014, *Word order in old Italian*, Oxford, Oxford University Press.
- Powell, Jonathan, 2010, „Hyperbaton and register in Cicero”, în Eleanor Dickey, Anna Chahoud (eds), *Colloquial and literary Latin*, Cambridge, Cambridge University Press, p. 163–185.
- Rizzi, Luigi, 1982, *Issues in Italian syntax*, Dordrecht, Foris.
- Ross, John Robert, 1967, *Constraints on variables in syntax*, MIT, teză inedită.
- Saito, Mamoru, Keiko Murasugi, 1999, „Subject predication within IP and DP”, în Kyle Johnson, Ian Roberts (eds), *Beyond principles and parameters*, Dordrecht, Kluwer, p. 167–188.
- Uriagereka, Juan, 1988, *On government*, Universitatea din Connecticut, teză inedită.
- Väänänen, Veikko, 1982, *Introduzione al latino volgare*, Bologna, Pàtron.

THE HEAD PARAMETER AND ITS PRAGMATIC EFFECTS IN THE PASSAGE
FROM LATIN TO ROMANCE

(Abstract)

Discontinuous structures produced by pragmatically-induced edge-fronting (traditionally termed hyperbaton) represent one of the most distinctive features of Latin with regard to Romance. Here I develop an account which derives the relevant distinction and decline of edge-fronting from changes in the head parameter and its implications for the application or otherwise of antilocality in constraining movement. In particular, I argue that antilocality is not a blanket constraint on all instances of local movement, but should

be parametrized across languages. This is already independently forced upon us by the analysis of grammatically free word order in Latin, where head-finality is interpreted as the output of a *roll-up* operation that raises the complement to the specifier to the left of its selecting head (cf. Ledgeway 2012: ch. 5). Antilocality, however, predicts that *roll-up* should be excluded as a movement which is *a priori* too local / short. The suspension of antilocality therefore appears to constitute a *sine qua non* for languages like Latin which exhibit head-final orders derived through *roll-up* movement, whereas in Romance the head parameter is consistently aligned with the head-initial setting such that *roll-up*, and hence antilocal movement, never arises in the grammars of these varieties. We thus naturally derive from the different settings of the head parameter a concomitant parametrization in the role of antilocality in constraining movement in the two languages ultimately to be understood in terms of economy and markedness. In short, we predict that the application or otherwise of antilocality is parasitic on the head-initial vs head-final parametric distinction: once its potential effects are quashed by the positive evidence of head-finality required to motivate *roll-up*, it fails to apply across the board licensing other short / local movements such as edge-fronting in apparent violation of the Left Branch Condition. Put succinctly, the loss of edge-fronting in the passage from Latin to Romance turns out simply to be a side-effect of the gradual reversal in the head parameter, whose ultimate head-initial setting signals the loss of *roll-up* and, with it, the concomitant loss of all local movements in accordance with the predictions of antilocality.